

σχεδὸν ἀπόρσιτον, ἡ ἡράσθη εἰς τὰς διχθεβαιώ-
σεις τῶν χωρικῶν, οἵτινες πολλάκις ὡς ἵνα γνω-
πτόν, διηγούνται καὶ πιστεύουσι πολλά' ἐπέστρεψα
ἐκ τοῦ μέρους ἐκείνου καὶ ἡρώτησα τὴν γραῖαν τί
εἰξεύρει ἀπὸ τοῦς γουνέους τῆς περὶ τοῦ τόπου
τούτου, μ' εἶπε δ' ὅσα καὶ ὁ Ἀρχαντινὸς διηγεί-
ται ἐν σελ. 44^η τῆς πραγματείας του προσθέσασα
καὶ τοῦτο ὅτι ἀχ τὸ *λάλημα* τῶν *ξουθικῶν* κα-
ταλαβατρομεν ἀν θά γυρέψ' ὁ ἄρρωστος· τὸ χω-
ρίον Βιτσκό κατὰ τὴν πρώτην Μαΐου ἐκάστου ἑ-
τους βλέπει σωρεῖαν κομνόντων καὶ ἄλλων συνο-
δευόντων τούτους προσερχομένους ἐκεῖ, καὶ ἡ θέ-
σις αὕτη περικλύπεται ἀπὸ τὰ λύτρα τῶν δώ-
ρα φερόντων σὺν οἰωνοῖς ἀγαθοῖσιν· ὀλίγον μακρὰν
τοῦ Βιτσκού καὶ πλησιέστερον τοῦ Παπίγκου κεῖ-
ται μοναστήριον κεκαλυμμένον, ὡς συνήθως, ὑπὸ
δένδρων τῆς κοιμήσεως τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου,
ἐνθα τὴν 15^{ην} Αὐγούστου γίγνεται μεγάλη πα-
νήγυρις· ἄνω σχεδὸν τοῦ Βιτσκού κεῖται τὸ βουνὸν
τῆς Βίτσας (Βεζίτσας), καὶ εἰς τὸ βουνὸν τοῦτο
ὑπάρχει θέσις τις καλουμένη *πισκόπη*, καὶ ὀλίγον
κάτωθεν Δουρόπλη, καὶ ἔτι χθαμαλώτερον Βου-
δίνον· ὁ δὲ περίφημος Βίκος πλησιάζει εἰς τὸ Βι-
τσκό· τὰ τελευταῖα ταῦτα παρεθέσαμεν χάριν τῶν
θέσεων τοῦ Ἀραβαντινοῦ ἄπορον εἰς χρονογράφον,
τοπογράφον, καὶ ἐθιμογράφον τῆς Ἡπείρου νὰ ᾗ
ἄγνωστος ἡ δεισιδαιμονία αὕτη, αἱ θέσεις πάσαι,
διότι πρὸ πολλοῦ ἠθέλαμεν ἔχει τὴν Δωδώνην εἰς
τὸ Βιτσκό καὶ ἔχι εἰς τὸ Πάτερον· καὶ ὅντως χω-
ρὶς νὰ ἀστείνωμαι κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀραβαντινοῦ
ἐκτεθέντα ὀρίζεται καὶ ἄλλη θέσις τῆς Δωδώνης,
καὶ ἔχι μόνον ἐνταῦθα, ἀλλὰ καὶ εἰς Βωβοῦσαν,
Βελτσίσταν, Λαμίαν, εἰς πολλὰς νήσους καὶ ἄλλα·
χοῦ, ὡς συνέπεε ν' ἀκούσωμεν καὶ μὰς ἐβεβαίω-
σαν φίλοι μας, πρὸς οὓς ἐκφράζω δημοσίᾳ τὴν εὐ-
γνωμοσύνην μου διὰ τῆς χάρις ταύτης.

(ἀκολουθεῖ).

Γ. ΧΡ. ΧΑΣΙΩΤΗΣ.

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΘΑΛΛΑΝΟΣ.

(Συνέχεια ἐκ φυλλ. 48. Τόμ. β').

ΤΗΝ προτεραίαν τῆς ἡμέρας καθ' ἣν συνέβησαν
ταῦτα, ὁ Δὲ Ζωκοῦρπ, ἀναχωρήσας ἐκ τῆς συναν-
στροφῆς τοῦ πρίγκιπος Λέοντος, ἔγραψε πρὸς τὴν
σύζυγόν του ἐπιστολὴν λίαν σχοινοτενῆ, ἐν ἣ τέ-
λος πάντων ἐξηγεῖτο, χωρὶς ὅμως πάλιν νὰ ὑπερ-
βῇ τὰ ὅρια τῆς συνήθους αὐτῇ φιλοφροσύνης. Ἐν

τῇ ἐπιστολῇ του ἀνέφερε τὴν πρόσφατον ὕβριν,
ἥτις ὡς δύστομος μάχαιρα διεπέρασεν τὴν καρ-
δίαν του, μετὰ δὲ τὴν περιγραφὴν τῆς ὁδύνης
του ἐπανήρχετο εἰς τὸ παρελθόν. Τὴν τελευταίαν
ταύτην περικοπὴν νομίζομεν ἐπ' ἀνάγκης νὰ πα-
ραθέσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας.

« Ἡ ὕβριστική αὕτη διαβεβαίωσις, ἔγραφεν
ἐννοῶν τὴν διήγησιν τοῦ ἱπποτοῦ Λανζεκουδρά,
ἦν πάντῃ περιττή, διότι ἀπερχόμενος ἐκ Ρωβίλ-
λης ἤμην ἐντελὼς πεπεισμένος ὅτι ἄνθρωπος ξέ-
νος ἐκοιμήθη εἰς τὸν πύργον, καὶ τοῦτο ἐπληρο-
φορήθην ἰδίῳις ὅρμασιν κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον.
Εἷς ἐκ τῶν προγόνων μου, δὲν ἐνθυμούμαι ἀκρι-
βῶς ποῖος, περιπεσὼν δυστυχῶς εἰς οἶαν ἐγὼ
τώρα εὐρίσκομαι λυπηρὰν περίστασιν καὶ νυμφευ-
θεὶς σύζυγον νέαν καὶ ὡραίαν ἐξηλοτύπει, ὡς ἄν-
θρωπος συναισθανόμενός ὅτι ὑπερέβη τὴν κατάλ-
ληλον πρὸς γάμον ἡλικίαν· ὑποφασθεὶς δὲ τὴν
σύζυγόν του καὶ θέλων νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν
ἐμνηχανεῦθη μηχανήματα παρὰ ὁδόν. Κατεσκεύασε
δηλαδὴ ὑπὸ τὴν κλίνην τῆς συζύγου του κινήτων
πάτωμα συγκοινωνοῦν μετὰ τροχαλίας παρενθετι-
μένης ἐντὸς τοῦ ἀντικρὺ τοίχου καὶ ὑποβασταζού-
σης μεγάλην εἰκόνα κρεμμυμένην ἄνωθεν στενοῦ
ἀνοίγματος κατασκευασθέντος ἐπὶ τοῦ ὀροφώμα-
τος. Οὕτω δὲ πῶς ἦτο διατεθειμένη ἡ μηχανή,
ὥστε ἅμα προσετίθετο μεγαλῆτερον βᾶρος ἐπὶ τῆς
κλίνης, παρ' ὅσον εἶχε τὸ λεπτοφυὲς σῶμα τῆς
συζύγου, τὸ κινήτων πάτωμα, διαταραττομένης
τῆς ἰσορροπίας, ὑπεχώρει ὀλίγον καὶ ταυτοχρόνως
διὰ τῆς κινήσεως ταύτης κατέπιπτεν ἀφορητὴ ἡ
ἀπὸ τῆς ὀροφῆς εἰκὼν καὶ ἐκάλυπτεν ἐξ ὁλοκλήρου
τὴν ἐπὶ τοῦ ἀντικρὺ τοίχου ὑπάρχουσαν ζωγρα-
φίαν. Ὅθεν, τούτων οὕτως ἐχόντων, ὁ σύζυγος προ-
σεποιήθη ὅτι εἶχεν ὑποθέσεις ἐκτὸς τοῦ πύργου
καὶ ἀνεχώρησε, μετὰ δὲ τὴν ἐπιστροφὴν του εὐ-
ρὼν τὴν δευτέραν εἰκόνα καταβιβασμένην καὶ ἐν-
νοήσας ἐκ τούτου τὴν προδοσίαν, προσεκάλεσε
τὸν ἐραστὴν τῆς συζύγου του εἰς μονομαχίαν καὶ
εἰς τὴν μονομαχίαν ταύτην ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ
ἐραστοῦ.

« Ἐπ' ἀνῆλθον λοιπὸν καὶ ἐγὼ εἰς τὸν πύργον
μετὰ φόβου πάντοτε, ἀλλ' οὐδὲν ὑποπευόμενος,
διότι εἶχον πρὸς ὕμᾱς, κυρία, ἀπεριόριστον ἐμπι-
στοσύνην. Καὶ εὖρον μὲν τὴν εἰκόνα καταβιβα-
σμένην, ἀλλ' ἐκ τούτου ἐσυμπέρανα ἀπλῶς ὅτι ξέ-
νος τις διενυκτέρευσε ἐν τῷ πύργῳ καὶ οὐδεμίᾳ
ἄλλῃ ὑποψίᾳ μοὶ ἐπῆλθε κατὰ νοῦν· ὅταν ὅμως
σὺς ἡρώτησα καὶ ἡρνήθητε καὶ ὁλοκληρίαν τὸ

γεγονός, τότε κατενόησα έναργῶς ὅλην τὴν συμφορὰν μου.

«Μοὶ ὑπελείπετο νὰ μάθω τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ἡ δὲ τύχη μὲ ἔφερεν ἐπὶ τὰ ἴχνη του καὶ αὐριοῦ μέλλω νὰ μονομαχήσω μετ' αὐτοῦ ἕως θανάτου· εὐχομαι δὲ εἰς τὸν Θεὸν νὰ μὲ ἀξιώσῃ τοῦ τέλους, ὅπερ ἔλαβε καὶ ὁ ἀπατηθεὶς προπάτωρ μου!»

Εὐκόλως δύναται τις νὰ συμπεράνῃ ὁποῖαν ἀλλαγὴν ἐντύπων ἐπροξένησεν εἰς τὴν κυρίαν Δὲ Ζωκούρτ ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιστολῆς ταύτης. Ἡ αἰφνιδία ἀναχώρησις τοῦ συζύγου της καὶ αἱ σπάνειαι καὶ ψυχραὶ ἐπιστολαὶ τοῦ ἐνέβαλον αὐτὴν εἰς σπουδαίους φόβους, οὐχ ἥττον ὅμως δὲν ἐτόλμα οὐδ' ἤθελε νὰ πιστεύσῃ ὅτι τὴν ὑποπτεύετο ὁ σύζυγός της· ἀλλ' ἤδη πᾶσα ἐλπίς ἀπέπτη καὶ οἱ πρὶν φόβοι μετετρέπησαν εἰς λυπηρὰν θετικὴν ἀρχίσει λοιπὸν νὰ κλαίῃ ἀπαρηγόρητος καὶ ἐν σιγῇ καὶ ἡρνήθη νὰ ἀποκριθῇ εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῆς κυρίας δ' Ὀτεμέρ, ἥτις κινήθησα εἰς τὸν ὕπατον βαθμὸν τῆς περιεργείας προσεπάθησε πλὴν εἰς μάτην νὰ καταλάβῃ τὸ μυστικὸν τῶν δακρύων της, ἕως οὗ ἀποκαρτοῦσα ἀπεσύρθη. Ἡ δὲ Κλαίρη ἀπαλλαγείσα τῶν ὀχληρῶν ἐρωτήσεων τῆς θείας της κατέπεσεν ἐπὶ ἐνὸς ἀνακλιντροῦ καταβεβλημένη ὑπὸ τῆς λύπης, καὶ ἔμεινεν εἰς τὴν θέσιν ταύτην μέχρι τῆς ἑσπέρας. Ἡ λύπη ἐπέφερεν εἰς αὐτὴν τόσῃν ἀτονίαν ὥστε οὐδὲ κἂν ἐσκεπτετο πλέον, καὶ ἂν ποτὲ ἐβρέχοντο τὰ βλέφαρά της ὑπὸ δακρύων, τοῦτο προήρχετο ἐκ τοῦ ἀορίστου ἐκείνου αἰσθήματος τοῦ ἐμφύτου εἰς τὰς μεγάλας λύπας, ὅσας ἀποκοιμίζονται ἐπὶ τινὰ καιρὸν. Περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνοιχθῇ ἡρέμα καὶ ὁ Ραῦμόνδος ἐπαρουσιάσθη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου, ἰδὼν δὲ ὅτι δὲν ἐπαρτηρήθη ἡ ἔλευσίς του ἐπροχώρησεν ἀθορόβως πρὸς τὴν ἐξαδέλφην του.

Πρὸ τριῶν ἡδὴ μηνῶν δὲν τὴν εἶχεν ἰδεῖ, ἀλλ' αἱ τρεῖς οὗτοι μῆνες διελθόντες ἐν ἀννάτῃ ἀγωνίᾳ ἐπέφερον θλιβεράν ἀλλοίωσιν εἰς τὴν νεαράν γυναικα· αἱ παρεῖαι της ἐκοιλώθησαν καὶ τὴν πρὶν ἀνθρωπότητα τοῦ προσώπου της διεδέχθη καχεκτικὴ ὥχρότης. Ὁ Ραῦμόνδος τὴν ἐκύτταξε σιωπῶν καὶ ἡσθάνθη τὴν ὥραν ἐκείνην ἔλεγχον συνειδότος καὶ ἐλικρινῇ μετάνοιαν.

— Κλαίρη! ἐψιθύρισε μετ' ὀλίγον.

Ἡ κόμησσα ἀκούσασα τὴν φωνὴν ταύτην ἐσκήρτησεν, ἀνήγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐξέβαλε κραυγὴν τρόμου. Ταῦτοχρόνως ἡκούσθησαν βήματα εἰς τὸν παρκαείμενον ἀντιθάλαμον.

— Ὅλα τὰ γνωρίζω, εἶπεν ὁ Ραῦμόνδος μετὰ σπουδῆς, σοὶ ἐπροξένησα μέγα κακὸν, διότι ὁ κόμης σὲ θεωρεῖ ἔνοχον, ἀλλ' ἂν θέλῃ ὁ θεὸς θὰ τὸν ἐξάξωμεν τῆς ἀπάτης.

— Ἄθλιε! ἀνέκραξεν ἡ Κλαίρη, πνιγομένη ὑπὸ ὀργῆς, ἐξελθε ἄμσως!

— Σιώπα! εἶπεν ὁ Ραῦμόνδος ἔντρομος.

Ἡ δεσποσύνη Ὀλίβα προέτεινε τὸ πανάρχαιον πρόσωπόν της διὰ μέσου τῆς ἡμιανερωμένης θύρας.

— Κυρία, ὑπέλαβεν ὁ νέος μετ' ἐπισήμου φιλοφροσύνης προσποιούμενος τὸν ἀδιάφορον, εἰσήλθον ἐνταῦθα ἐπ' ἐλπίδι ὅτι θὰ εὕρω τὴν θείαν μου, τὴν κυρίαν Δ' Ὀτεμέρ, ἀλλ' ἠπατήθην καὶ ἐξαίτουμαι συγγνώμην.

— Καλὲ ἀνεψιέ μου, ἀνέκραξεν ἡ Ὀλίβα εἰσερχομένη, τί ἔπαθες καὶ δὲν γνωρίζεις πλέον τὴν ἐξαδέλφην σου τὴν κόμησσαν Δὲ Ζωκούρτ;

Ὁ Ραῦμόνδος ἐκύτταξε τότε μετὰ πλείονος προσοχῆς τὴν νέαν, ἥτις εἰσελθούσης τῆς Ὀλίβας, ἔκρυψε πάλιν τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν χειρῶν της, καὶ ὡς ἂν τότε πρῶτον τὴν ἐβλεπε.

— Τρόντι, εἶπεν ἀδιαφόρως, ποῦ εἶχον τὸν νοῦν μου; Ἀλλ' ἄς ᾔται, δὲν πρόκειται τώρα περὶ τούτου. Ἐπιθυμῶ, φιλότῃ θεῖα, νὰ σᾶς ὁμιλήσω ἰδιαιτέρως εἰς τὸ δωμάτιόν σας.

— Ἰδιαιτέρως εἰς τὸ δωμάτιόν μου! ἐπανελάθεν ἡ Ὀλίβα μετὰ τρόμου. Δὲν συλλογίζεσθε ἀνεψιέ μου ὅτι δὲν εἴσθε πλέον παιδί, καὶ ὅτι εἶναι ὀλίγον τι σκανδαλῶδες μία νέα, μόνη...

Ὁ Ραῦμόνδος ἦλθεν εἰς τὸν πύργον τῆς Ρωβίλλης διὰ νὰ παραστήσῃ ἀστείονα καμωδιάν, τὴν ὑποῖαν ἐλησμόνησε πάραυτα ἅμα εἶδε τὴν Κλαίρην. Ἀλλ' ἐνθυμηθεὶς πάλιν ἐγκαίρως ὅτι ἡ ἀποστολὴ του ἂν καὶ κατ' ἐπιφάνειαν γελοία, ἦτον ὅμως ἱερὰ καὶ σπουδαία, καθόσον δι' αὐτῆς ἤλπίζε νὰ ἐπανορθώσῃ μίαν ἀνοησίαν, ἥς τὰς ὀλεθρίας συνεπειὰς ἐβλεπεν ἰδίῳι ὄμμασιν, ἄφησε κατὰ μέρος τὴν τρυφεράν εὐκόαν τῆς ἐξαδέλφης καὶ ὥπλισθη δι' ὅλης τῆς ἀταραξίας. Ὅτε δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ὀλίβας ἐκείνη τὸν παρεκάλεσε νὰ καθίσῃ, ἀλλ' ὁ Ραῦμόνδος ἔμεινεν ὄρθιος.

— Δὲν ἀρμόζει νὰ κάθηται, εἶπε, πρέσβυς ἐρχόμενος νὰ ἱκετεύσῃ, ὅπως ἐγὼ σήμερον... Γνωρίζετε, φιλότῃ θεῖα, τὸν ἱππότην Λανζεκουδρᾶν;

— Πρὸς τί, παρακαλῶ ἀνεψιέ μου, τοιαύτη ἐρώτησις;

— Σᾶς καθικετεύω μὲ ὅλην τὴν ταπείνωσιν, ἀγαπητὴ θεῖα, νὰ μοὶ ἀποκριθῇτε.

— Ἐννοεῖται, τὸν γνωρίζω, εἶπεν ἡ Ὀλίβα μὲ τόνον φωνῆς δυσηρεστημένον, διότι τὸ παρελθὸν ἔτος μίαν ἐσπέραν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ δουκὸς Ἀρικοῦρ, κατεσκευάσεν ὁ ἀρχεῖος μὲ τὰ παλαιοψάλλιδά του μίαν γελοιογραφίαν ἐπάνω εἰς ἕνα χαρτί καὶ εἶπεν ὅτι μοὶ ὁμοιάζεν. Εἶναι ἄνθρωπος διεστραμμένος, σὰς λέγω.

— Ἀλλὰ . . . ἀντέταξεν ὁ Ραῦμόνδος.

— Μάλιστα οἱ χαρακτήρες ἦσαν ἀσχημάτοι, ἀνεψιέ μου.

— Τοῦτο δὲν μὲ ἐκπλήττει ποσῶς, εἶπεν ὁ νέος σοβαρῶς καὶ μάλιστα κρατούμενος ἀπὸ τοῦ νὰ γελάσῃ.

— Πῶς, κύριε ! . . .

— Ἀκούσατέ με σὰς παρακαλῶ, ἀγαπητὴ μου θεία, μὴ λησμονῆτε ὅτι καὶ ὁ ἄριστος ζωγράφος εἶναι καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος, ὑποκείμενος εἰς ὅλα τὰ πάθη καὶ ἐπομένως ἄλλοτε ἀπὸ ὀργὴν, ἄλλοτε ἀπὸ ἔρωτα συμβαίνει ὥστε νὰ τρέμῃ ἡ χεὶρ του, καὶ μάλιστα ἀπὸ ἔρωτα ! . . ἄχ ! ὦραίά μου θεία δὲν καταλαμβάνετε τί τρέχει ;

Ἡ Ὀλίβα ἤρπασε τὸ ἀνεμιστήριόν της καὶ κρατήσασα τὴν ἀναπνοήν της προσεπάθητε νὰ κοκκινήσῃ.

— Τέλος πάντων μὲ καταλαμβάνετε, ἀνέκραξεν ὁ Ραῦμόνδος γονυπετήσας, ἡ ἐντολή μου ἐξετελέσθη ὁ ἀξιότιμός μου φίλος ὁ ἱππότης Λαύκενδουρὰς μὲ ἐτίμησεν ἐκλέξας με διερμηνέα τῶν αἰσθημάτων του, καὶ ἐγὼ ἐκκληρῶν τὴν ἐπιθυμίαν του καταθέτω εἰς τοὺς πόδας σας τὸ ὄνομα, τὴν περιουσίαν καὶ τὴν καρδίαν του.

Ἡ δεσποσύνη δ' ὤτεμὲρ κατείχετο ἀπὸ ἀπερίγραπτον ταραχήν, διότι θέλουσα νὰ ἐπιδείξῃ παρθενικὴν σεμνότητα, προσεπάθει παντὶ σθένει νὰ ἀρνηθῇ τοῦλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος τὴν συγκατάθεσίν της, ἐνῷ ἐνδομύχως δὲν ἔβλεπε τὴν ὥραν πότε νὰ τὴν δώσῃ.

— Δὲν ἤξεύρω . . . δὲν δύναμαι . . . φοβοῦμαι ! . . ἐτραύλισεν.

— Θέλετε λοιπὸν νὰ προξενήσῃτε τὸν θάνατον τοῦ φίλου μου ; ἀνέκραξε τραγικῶς ὁ Ραῦμόνδος.

— Ἀλλὰ πάλιν νὰ δώσω ἀμέσως τὴν συγκατάθεσίν μου εἰς ἕνα ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον μάλιστα γνωρίζω, καὶ ὅστις ποτὲ δὲν μοὶ ἐξεφράσθη . . .

— Μὴ πρὸς θεοῦ ! θεία μου, μὴ τὸν συκοφαντῆτε, διότι δὲν γνωρίζετε πόσα καὶ πόσα ὑπέφερεν ὁ ταλαίπωρος οὗτος ἱππότης ἀφ' οὗ σὰς ἤρασθη. Πιστεύετε ὅτι ἐν μέσῳ τοῦ χειμῶνος, ἐνῷ ἐπάγονεν ἡ ἀναπνοὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ αἰμίμητος

αὐτὸς ἐραστὴς περιήρχετο νυχθημερὸν ὑπὸ τὰ παράθυρα τοῦ πύργου αὐτοῦ νῆστις καὶ αὐπνος ; ὁ δυστυχὴς ἐτρέφετο μὲ τὸν ἔρωτά του . . .

— Ἀληθινά ! εἶπε στενάζουσα περιπαθῶς ἡ Ὀλίβα.

— Πιστεύετε, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Ραῦμόνδος ἐπωφελούμενος ἐκ τῆς συγκινήσεως της, ὅτι κατῳρῆσε νὰ εἰσέλθῃ ἔως καὶ ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ πύργου . . . μὴ τρομάξῃτε, κυρία, διότι ὅσον σὰς ἀγαπᾷ τόσο καὶ σὰς σέβεται . . . Πιστεύετε ὅτι νύκτα ὅλην διήλθεν ἐντὸς τοῦ φοβεροῦ μυστηριώδους θαλάμου ;

— Καὶ τί εἶδεν ἐκεῖ μέσα ; διέκοψεν αὐτὸν ἡ Ὀλίβα Δ' ὤτεμὲρ, ἥς ἡ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου περιέργεια πρὸ τεσσαρακονταετίας ἀποκοιμηθεῖσα, ἀφυπνίσθη αἴφνης τῶρα διὰ μιᾶς.

— Ὅ,τι εἶδε θὰ σὰς τὸ εἶπῃ ὁ ἴδιος, καὶ θὰ πεισθῇτε τότε ὅτι ὅσα σὰς λέγω ἐν ὀνόματί του εἶναι ἡ μόνη καὶ καθαρὰ ἀλήθεια.

— Δὲν θὰ μὲ ἀφήσητε τοῦλάχιστον ἐλίγον νὰ σκεφθῶ ;

— Ἐλεος ! κυρία, ἔλεος ! Δὲν ἤξεύρετε ὅτι ὅταν ἡ Ἀφροδίτη σκέπτεται, ὁ δυστυχὴς ὁ Ἄδωνις πνίγεται εἰς ποταμούςς τε δακρύων ;

Ἡ Ὀλίβα ἐμειδίασε, τουτέστιν εἰς ἄλλους λόγους ἐνικήθη, καὶ ὁ ἱππότης ὅστις ἀνέμενε μετὰ παλμῶν τὴν ἐκβασιν τῆς διαπραγματεύσεως εἰς τὸ παρακείμενον ξενοδοχεῖον ἠτύχησε νὰ παρυσιασθῇ ἐνώπιον τῆς παρθένου . . . Ἄλλ' ἅμα κατὰ πρῶτον τὴν εἶδεν ἐτρόμαξε, φρίκη τὸν κατέλαβεν, ἡ δὲ Ὀλίβα καὶ αὐτὴ ἀπώλεσε μέρος τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῆς πρὶν ποιήσεως. Ἡ στιγμιαία ὁμῶς αὕτη ἐντύπωσις παρήλθεν ἐν ἀκραιῇ.

— Καλὸν πρᾶγμα εἶναι, διελογίσθη ἡ δεσποσύνη Δ' ὤτεμὲρ, ἡ σύζυγος νὰ ᾔναι ὥραιότερα τοῦ ἀνδρός· εἶμαι τώρα βεβαία ὅτι ποτὲ δὲν θὰ μὲ ἀρνηθῇ.

— Ἄν ᾔναι ἄσχημος, θὰ ᾔμαι τοῦλάχιστον ἡσυχος, διελογίσθη ὁ ἱππότης, διότι θὰ τὴν ὑπερέχω κατὰ τὴν σωματικὴν καλλονήν.

Συνεπεῖα τῆς ὀρθοτάτης ταύτης σκέψεως ἀμφοτέρω τὰ συμβαλλόμενα μέρη ἔμειναν λίαν εὐχαριστημένα καὶ ἡ ἀμοιβαία συμπάθεια υπερῆξεν. Ὁ δὲ Ραῦμόνδος, ἵνα μὴ παρέλθῃ καιρὸς ἐπὶ ματαίῳ, ἀναβίβασε τοὺς δύο ἐραστὰς πάραυτα εἰς τὴν ταχυδρομικὴν ἅμαξαν καὶ τοὺς πρόετρεψε μάλιστα νὰ νυμφευθῶσι κρυφίως. Ἡ δὲ δεσποσύνη δ' ὤτεμὲρ ἀκούσασα τὴν ῥωμαντικωτάτην ταύτην ιδέαν περὶ κρυφίου γάμου ἐτρελλάθη.

ἐντελῶς ἀπὸ τὴν χαράν της καὶ τόσον, ὥστε ἐλησμόνησεν ἀναχωροῦσα ν' ἀποχαιρετήσῃ τὴν ἀνεψιάν της.

Δεκαπέντε ἡμέρας μετὰ τὰ γεγονότα ταῦτα ὁ πύργος τῆς 'Ραβίλλης εἶχεν ὄψιν ἐορτάσιμον καὶ πλῆθος ξένων συνωθεῖτο εἰς τὰς εὐρυχώρους αἰθούσας του. Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἡ κυρία 'Ολίβια Δε Λανζεκουδρά εἶχε προσκαλέσει τοὺς οἰκογενειακοὺς φίλους διὰ νὰ ἀναγγείλῃ αὐτοῖς καὶ δημοσιεύσῃ τρόπον τινὰ τὸν ἐν τῷ κρυπτῷ συναφθέντα γάμον της. Ἡ δὲ ἀνωφελὴς αὕτη προφύλαξις καὶ μυστικότης, ἔτι δὲ μᾶλλον ἡ θέα τοῦ συζυγικοῦ ζεύγους, ἀνεξωπύρει τὰ μέγιστα τὴν φαιδρότητα τῶν προσκεκλημένων.

Εἰς μίαν τῶν γωνιῶν τῆς αἰθούσης τρεῖς ἄνθρωποι συνωμίλουν χαμηλοφώνως· ἦσαν δὲ οὗτοι ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Λανζεκουδρά καὶ ὁ κόμης Δε Ζωκούρτ.

Εἰς τοῦ τελευταίου τούτου τὸ μέτωπον ἐνυπῆρχεν εἰσέτι νέφος μελαγχολίας καὶ ἐκ διαλειμμάτων ἐβρίπτε βλέμματα λαθραῖα πρὸς τὴν σύζυγόν του, ἥτις παρὰ τὴν ἐστίαν παρακαθήμενη ἐδεξιόυτο ἐξειασμένως πῶς τοὺς προσκεκλημένους φίλους. Ὁ δὲ 'Ραῦμόνδος ἐκεῖ πλῆσιον ἰστάμενος κατεσκόπευεν ἀνησύχως τὰς κινήσεις καὶ τὴν ὄψιν τοῦ ἀντιστρατήγου.

— Ἡ δεκαπενθήμερος προθεσμία ἦν σὰς παρεκάλεσεν νὰ μοὶ παραχωρήσητε, κύριε κόμην, ἔλεγεν ὁ Λανζεκουδρά, ἔληξεν ἤδη καὶ ἐλπίζω ὅτι ἡ δοθεῖσα ἐξήγησις σὰς εὐχαρίστησεν ἀρκούτως.

— Ὁ Δοριμὼν λοιπὸν εἰσθε ὑμεῖς; ἠρώτησεν ὁ κόμης διὰ φωνῆς προσηλούςας λείψανον ἀμφιβολίας.

— Αὐτὸς ἦτο, μάλιστα, προέλαβεν εἰποῦσα ἡ κυρία Λανζεκουδρά ἦτο ὁ σύζυγός μου, προσέθηκε μετ' ἀλαζονίας.

— Ἀλλὰ πρὸς τί τότε τόσαι ὑπεκφυγῆ, ἀντεῖπεν ὁ Ζωκούρτ, διὰτί δὲν μοὶ ὡμολογήσατε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν ἀλήθειαν;

— Διότι δὲν εἶχον εἰσέτι λάβει τὴν συγκατάθεσιν τῆς κυρίας μου, ἀπεκρίθη ὁ ἵππότης. Ἡδυνάμην ἄρα νὰ ὡμολογήσω τὴν λαθραῖαν καὶ διὰ νυκτὸς περνοῦσαν μοῦ εἰς τὴν οἰκίαν γυναικὸς, ἥτις δὲν ἦτο ἰδική μου;

— Καὶ ἡ ἱστορία τὴν ὁποίαν διηγήθητε; εἶπε πάλιν ὁ κόμης.

— Τὴν μετέπλασα ἐπίτηδες, διὰ νὰ δώσω εἰς τὸ συμβάν μου τὴν χροιάν τοῦ μύθου.

— Ἐπράξεν ἱπποτικώτατα, προσέθηκεν ἡ νεόνυμφος.

Ὁ 'Ραῦμόνδος ἐν τούτοις ἤρχισε νὰ σκέπτηται μετὰ φόβου ὅτι τὸ στρατήγημά του δὲν ἐπέτυχεν ὅσον ἠλπίζε· καὶ τῶντι ὁ κόμης αἰέποτε μελαγχολικὸς ἀπεσύρθη πλῆσιον ἐνὸς παραθύρου καὶ παρεδόθη εἰς σκέψεις. « Ἐὰν ὁ διανυκτερεύσας εἰς τὸν πύργον ἦτο ἀληθῶς αὐτός, διελογίζετο, ἡ Κλαίρη δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γνωρίζῃ τὴν παρουσίαν του καὶ δὲν ἐψεύσθη ἀρνηθεῖσα τὸ πρᾶγμα· ἐπομένως ὀφείλω νὰ τῇ ἐξιτηθῶ συγγνώμην διὰ τὰς κατ' αὐτῆς ἀνυποστάτους ὑπονοίας μου. Ἀλλ' ἦτο ἄρ' ἄγε πραγματικῶς αὐτός; »

— Κατ' ὀλίγον, προϊούσης τῆς νυκτός, οἱ προσκεκλημένοι βαθμηδὸν ἀπεχώρησαν καὶ ἐπὶ τέλους ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Δε Ζωκούρτ ἔμειναν μόνοι. Τότε ὁ κόμης ἐπλησίασε πρὸς τὴν ἐστίαν, ἐκεῖ ὅπου ἐκάθητο ἡ σύζυγός του,

— Σὺς παρακαλῶ, κυρία, εἶπε, νὰ λησμονήσῃτε καὶ νὰ θεωρήσῃτε ὡς μὴ γραφεῖσαν τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν σὰς ἔγραψα ἐν ὥρᾳ σφοδρᾶς θλίψεως· ὁμολογῶ ὅτι περιέπεσα εἰς πλάνην.

Ἡ Κλαίρη εἰσίγα, ἀλλ' οἱ ὀρθοκλμοὶ της ἐνεπλήσθησαν δακρύων.

— Μόλις πρὸ ὀλίγου τὴν ἐσπέραν ταύτην μοὶ ἐξήγησαν...

— Τὴν ἐσπέραν ταύτην σὰς ἠπάτησαν, κύριε, εἶπε διακόψασα αὐτὸν ἡ Κλαίρη.

Ὁ κόμης τὴν ἐκύτταξεν ἐκπεπληγμένος. Ἡ δὲ Κλαίρη διηγήθη τότε ἐν πάσῃ τῇ εὐλικρινείᾳ καὶ οὐδὲ παραλείψασα τὰ συμβάντα τῆς πολυθρυλήτου ἐκείνης νυκτός. Ὁ Ζωκούρτ τὴν ἤκουε σιγῶν καὶ βαθμηδὸν τὸ πρὶν σκυθρωπὸν μέτωπόν του ἐφαιδρύνετο.

— Τοιαύτη εἶναι ἡ ἀλήθεια, εἶπεν ἡ νέα, καὶ ὅσοι σὰς παρέστησαν τὰ πράγματα ὑπὸ ἄλλην ὄψιν ἐπράξαν τοῦτο κινηθέντες ἀπὸ γενναίαν πρόθεσιν, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἀνέχομαι νὰ ἀνακτήσω τὴν ἐμπιστοσύνην σας διὰ τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀπάτης.

— Κλαίρη, εἶπεν ὁ κόμης Ζωκούρτ, οὕτινος τὸ ἄλλοτε ψυχρὸν πρόσωπον ἀνεξωπυρώθη τότε διὰ μιᾶς ὑπὸ τρυφερωτάτης συγκινήσεως, πιστεύω εἰς τοὺς λόγους σου καὶ σοὶ εὐγνωμονῶ, καὶ ἐκ βάθους καρδίας, τώρα πλέον, σὲ ἱκετεύω νὰ μὲ συγχωρήσῃς.

Ἡ κόμηςσα ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ ὁ σύζυγός της σπάσθη τὴν χεῖρα ἐκείνην μετὰ μεγάλης τρυφερότητος.

‘Ο δὲ ‘Ραϋμόνδος ἀνήτηχος καὶ ἀμφιβάλλον περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς δολοποκίας του ἀντὶ τὴν ἀναχωρήσῃ ὡς οἱ ἄλλοι κατέβη εἰς τὴν αὐλὴν, καὶ ἀπὸ τῶν παραθύρων τῆς αἰθούσης κατεσκόπευε, χωρὶς ὅμως νὰ ἀκούῃ, τὴν σκηνὴν, ἣν ἀνωτέρω περιεγράψαμεν. Ἰδὼν δὲ τὴν εὐχάριστον λύσιν τοῦ δράματος, προσέτριψε τὰς χεῖράς του εὐθύμως, καὶ εἶπε καθ’ ἑαυτὸν,

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν δὲν ἤλπιζον τόσῃ ἐπιτυχίαν. Ἰδοὺ τί ἐστὶ νὰ ἤξωρῃ τις νὰ ἐπανορθώσῃ προσφυῶς καὶ ἐπιδειξίως τὰς ἀνοησίας του!

‘Ο κόμης Ζωκούρτ εἶχεν ἐν ἑαυτῷ ἀδροφροσύνην ἀνεξάντλητον καὶ μεγαλοψυχίαν ἀπαράμιλλον ὅθεν διὰ τῆς ἐπιμόνου καὶ ἰσχυρᾶς αὐτοῦ προστασίας ὁ ‘Ραϋμόνδος προήχθη ἐν βραχεῖ εἰς τοὺς ἀνωτέρους στρατιωτικούς βαθμούς. Μόνον δὲ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ κόμητος, ἐπισυμβάντα τῷ 1789 ὁ ‘Ραϋμόνδος, συνταγματάρχης ὢν τότε, ἀνεκάλυψεν ὅτι κακῶς ἐπίστευεν ὅτι κατώρθωσε ν’ ἀπατήσῃ διὰ τοῦ στρατηγῆματός του τὸν σύζυγον τῆς Κλαίρης, ὅπως ἔως τότε ἐπίστευεν. Ἐν ἐπιλόγῳ δὲ λέγομεν ὅτι ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Λανζεκουδρὰ ἐζησαν βίον πανόλβιον, καὶ ὁ μὲν ἱππότης ἐξηκολούθησε δρέπων τὰς δάφνας τῆς ἱστορικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς αὐτοῦ δόξης, ἡ δὲ ‘Ολίβια προϊόντος τοῦ χρόνου ἐπέισθη ἐντελῶς, ὅτι ὄντως ἦτο ἔξοχος καθ’ ὅλα γυνή. Πιστεύομεν δὲ ὅτι οὐδέποτε ἡ πολυθρύλλητος εἰκὼν τοῦ μυστηριώδους θαλάμου, διετάραξε τὴν συζυγικὴν ἁρμονίαν τοῦ χαριτοδύτου καὶ ἐπιτυχοῦς τούτου ζεύγους.

PAUL FEVAL.

Θ.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Μετάφρασις τοῦ Β'. Εἰδυλλίου τοῦ Θεοκρίτου.

II ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ.

‘Η δάφνες ποῦνε, Θεστυλιῶ, καὶ ποῦν καὶ τὰ βοτάνια;
‘Ελα καλῆμου, γλήγορα, καὶ βάλε στὸ ποτήρι
Προβάτου μαλλὶ κόκκινο· Θεστυλῶ, νὰ μαγέψω
Θέλω τὸν ἄνδρα τὸν βαρὺ, τὸν χολιασμένο φίλο,
Ποῦ μέρες πάνε δώδεκα κι’ ἀκόμη δὲν ἐφάνη,
Μηδ’ ἂν εἰμάστε ζωντανοὶ γῇ πεθαμμένοι ξέρει,
Μηδὲ τὴν πόρτα μ’ ὁ σκληρὸς ἐκτύπησ’ ἀπὸ τότες.
‘Ωμένανε! κι’ ὁ ξρωτὰς κι’ αὐτήνῃ ἡ ‘Αφροδίτη
Θεοῦφυγαν καὶ πήρανε μαζῇ τους καὶ τὸ νοῦ του.
Μὰ χωρὶς ἄλλο αὐριο θὰ πάγω στὴν Παλαιστρά
Τοῦ Τιμαγῆτου νὰ τὸν διῶ καὶ νὰ τὸν ἀγναντέψω,

Καὶ νὰ τὸν πῶ τὰ μ’ ἔκαμε καὶ τὰ κακὰ μὲ κάνει,
‘Ως τόσο τώρα, Θεστυλιῶ, τὰ μάχια θὰ τοῦ ῥίξω.
Φέγγε, Σελήνῃ μου, καλὰ κ’ ἐγὼ σὲ προσκυνῶ
Κι’ ἀπ’ τὴν ‘Εκάτῃ πλεϊότερο ποῦ τὰ σκυλιὰ τὴν τρέμουν
‘Οντις περνᾷ πὸ τῶν νεκρῶν τοὺς τάφους καὶ τὸ αἷμα.

Κάμε, Κυρά μου, δυνατὰ τὰ βότανα μου τοῦτα
Σὰν τῆς Περιμίδας τῆς ξανθῆς, τῆς Μήδειας καὶ τῆς Κίρκης·

‘Αχ! φέρε τον, Σεισούρα μου, στὸ σπήτι φέρε μέ τον ...

‘Ας κάψω πρῶτα στὴ φωτιὰ κουρκουτί, Θεστυλιῶ μου·

‘Ρίχτε, χαμένη, τί ἔπαθες; μὴν ἔχασες τὸ νοῦ σου;

Τί; μ’ ἔκαμες περίγελο τὴν μαυροκακομοῖρα;

‘Ρίχτε καὶ λέγε· «κόκκαλα τοῦ Δέρφι πασπαλίζω.»

‘Αχ, φέρε τον, Σεισούρα μου, στὸ σπήτι φέρε μέ τον.

‘Ο Δέρφις μ’ ἐξέλαγχισε, στὸ Δέρφι δάφνη καίω.

‘Ως ταπειρίζει ἡ δάφνη αὐτὴ καὶ καίγεται ἡ τῆ φλόγα,

Κι’ ὅπως ἐκόρωσε μὲ μιὰ; χωρὶς νὰ μείνῃ στάχτη,

‘Επὶ τοῦ Δέρφι τὸ κορμὶ μὲς τῇ φωτιᾷ νὰ λυώσῃ,

‘Ως λυώνει τοῦτο τὸ κερί, μὲ τοῦ Θεοῦ τῇ χάρι,

‘Ετση κι’ ὁ Δέρφις μονομιᾷς νὰ λυώσῃ ἡ τὴν ἀγάπῃ,

Κι’ ὡς ὁ τροχὸς αὐτὸς γυρνᾷ ἀπὸ τὴν ‘Αφροδίτῃ,

‘Ετση κ’ ἐκεῖνος νὰ γυρνᾷ ἡ τὴν πόρτα τοῦ σπητιοῦ μου.

‘Αχ! φέρε τον, Σεισούρα μου, στὸ σπήτι φέρε μέ τον.

‘Εγὼ τώρα τὰ πύργα θὰ ῥίξω μὲς τῇ φλόγῃ

Καὶ σὺ θὰ κάμης, ‘Αρτεμι, τὲς πέτρες νὰ βαλίσουν

Κι’ ὅ,τι ἄλλο πλεῖο σκληρότερο θεὸς νὰ τὸ μαλακώσῃ.

‘Ακοῦς, Θεστυλῶ; τὰ σκυλιὰ ὄζου στὴ χώρα σκούζουν·

Στὰ τρίστρατα κατέβηκεν ὡς φαίνεται ἡ ‘Εκάτῃ!

Τὸν κάκκαθο, τὸν κάκκαθο κτύπα γοργὰ, Θεστυλῶ!

Μὰ σώπασεν κ’ ἡ θάλασσα, μὰ σώπασαν κ’ οἱ ἀνέμοι,

Μόνε στὰ δόλχη στήθῃ μου δὲν σώπασαν οἱ πόνοι,

Κ’ ἡ δόλχη κατακαίεται γιὰ κεῖνον ποῦ μ’ ἐπῆρε

Τὴν παρθενιά μου, κ’ ἔμεινα κορίτσι ντροπισμένο.

‘Ω φέρετον, Σεισούρα μου, στὸ σπήτι φέρε μέ τον,

Τρεῖς γύναι τὸ ποτήρι μου καὶ τρεῖς αὐτὰ φωνάζω.

‘Αν εἶν’ γυναικα π’ ἀγαπᾷ, μ’ ἂν εἶν’ καὶ κανεὶς ἄνδρας,

‘Εκάτῃ μου, παρακαλῶ νὰ τὴν ἀλησμονήσῃ,

Σὰν ἄλλοτε κι’ ὁ ξακουστὸς λησμονήσῃ Θεσείας,

Στὴ Νάξο τὴ μακρομαλλοῦ τὴν ὁμορφὴν ‘Αριάδνη.

‘Ω φέρε τον, Σεισούρα μου, στὸ σπήτι φέρε μέ τον.

Τῆς ‘Αρχαδίας ἕνα φυτὸ τ’ ἀλόγατ’ ὄντες φάγουν

Μανιώνουν ἀπὸ ἔρωτα καὶ πέρνουνε τὰ ὄρη·

‘Ετση νὰ διῶ τὸ Δέρφι μου νὰ τρέχῃ μανιωμένος

Κι’ ὅλ’ τὴν παλαιστρά γλήγορα στὸ σπήτι μου νὰ τρέχῃ·

Διὲ, τὸ κουρέλλι τοῦτο ὁ δὲ Δέρφις τὸς χάσει,

Τὸ ξέφτισα καὶ ῥίχνω το στὴν ἄγρια τὴ λαμπάδα.

‘Α! τρισκατάραι ἔρωτα, τὸ μαῦρό μου τὸ αἷμα

Γιατί, γιατί, μοῦ ‘ρούφιξες σὰν βδέλλα πὸ τὴ λίμνη;

‘Ω, φέρε τον, Σεισούρα μου, στὸ σπήτι φέρε μέ τον.

Μὰ σῶρα γιαῦριο νὰ πῇ θὰ νὰ τοῦ κοπανίσω,

‘Ως τόσο τώρα, Θεστυλιῶ, νὰ πάρῃς τὰ βοτάνια

Καὶ μετ’ αὐτὰ τοῦ Δέρφι μου ν’ ἀλείψῃς τὴ φιλία

ὅπου γι’ αὐτήνῃ λαχταρῶ, μάχεοις δὲ μὲ λογιάζει.

Καὶ πὲ σὰν φύσῃς· «κόκκαλα τοῦ Δέρφι πασπαλίζω.»

‘Ω φέρε τον, Σεισούρα μου, στὸ σπήτι φέρε μέ τον.

Τώρα ποῦ μένω μοναχῇ, ποῦθε ν’ ἀρχίσω ἡ δόλχη

Τὸν ἔρωτά μου νὰ θρηνῶ; ποῖος τάχα νὰ μὲ φταίγῃ;

Στὸ λόγγο, ὦμέ, τῆς ‘Αρτεμις ἡ ‘Αναξὶς ἡ παρθένω

Βαστώντας ἤλθε τ’ ἅγιο κανίστρι στὸ κεφάλι